

Straumsgrend, Bergen, den 26/10 - 1955.

Forsikringsrådet,
O s l o.

Lov om forsikringsavtaler av 6/6 - 1930.

Denne forespørsel gjelder ovennevnte lovs § 116 og lov av 21/2 - 1947, nr. 1, § 7.

Såvidt jeg har forstått er loven om forsikringsavtaler et resultat av forsikringsfolks iherdige arbeide med bl.a. å sikre forsikringstagerne og deres familjer, at de virkelig får den nytte av sine forsikringer som hensikten skal være, og under akkvisisjonsarbeidet reklameres sterkt med denne sikkerhet. - En forsikringstager har selv anledning til å stille sin livspolise som garanti overfor kreditor o.s.v., men ingen kreditor har rett til å ta utlegg i en livspolise. Denne bestemmelse i loven er sikkert årsak til at mange forsikringer er tegnet.

Imidlertid kom i 1947 loven som omstøtte forsikringsloven, og som ga staten rett til, ikke bare å kreve utbetalt gjenkjøpsverdier som forsikringstageren selv hadde rett til å kreve, men også gjenkjøpsverdier som forsikringstageren selv ikke hadde rett til å forlange utbetalt.

Jeg hadde foruten alm. livspoliser også en pensjonsforsikring, som var gått over til individuell fripolise uten rett til gjenkjøp. Jeg nektet min tillatelse til utbetalinger, men etter "Begjæring om anvisning til innkreving" til lensmannen ble gjenkjøpsverdiene for alle mine forsikringer utbetalt av selskapene.

Det jeg har interesse av å få klarlagt, er om Forsikringsrådet eller andre innen forsikringskretser i sin tid gjorde innsigelser, eller prøvde å gjøre det, mot en lov som satt § 116 ut av kraft, til fordel for staten, og fratok en mengde forsikringstegeres familjer den sikkerhet og støtte som forsikringsloven hadde gitt dem. - En sikkerhet ingen i framtiden kan regne med vil holde, når slikt som dette kan forekomme. Ingen vet hva årsak en lign. bestemmelse, "lov", senere kan ha.

En annen ting er, at jo mere "rettsoppgjøret" kommer på avstand, jo bedre forståelse får folk av at det hele var grunnløst, og jeg er ikke i tvil om at med tiden vil det komme i et helt annet lys. Men da vil man vel påberope seg foreldelse o.s.v. Enhver fornuftig og ansvarsbevisst person vil nok etter hvert sette seg inn i de faktiske forhold, og gjøre seg opp en mening om tingene, og da vil nok alt fortone seg noe anderledes for de aller

fleste. - At et slikt inngrep i forsikringsloven er foretatt på helt sviktende grunnlag, vil øke frykten for senere inngrep fra myndighetene.

Jeg har intet imot forsikringssaken, tvertimot, jeg har sett så meget godt fra den at jeg mener det vil være synd om det hos publikum skulle oppstå en tvil som kan skade den. Jeg vil ikke så en slik tvil som loven av 21/2-47, med tilbakevirkende kraft, utvilsomt vil frambringe hos mange som idag ikke er oppmerksom på dens virkning på livspoliser, en tvil som kan gi frykt for lign. bestemmelser av en eller annen årsak senere. Jeg håper derimot at forsikringssaken for framtiden får virke i fred til alles beste, uten noen inngrep overfor forsikringstagerne.

Det jeg, som nevnt, lenge har hatt interesse av å få vite, er om man søkte å gjøre innsigelse mot nevnte § 7. - Om der var hjemmel for en slik bestemmelse er unødvendig å komme inn på, for hjemmel manglet i det hele.

Med hilsen

